

*

פָּרַח לְקַחְתִּי מִרְגָּן
 יָרַק וַיִּבֶשׂ מִלְּבָנוֹן
 בְּקִשְׁתִּי מִמְּנֶה נִיר
 וְחַתְמַתִּי אוֹתוֹ בְּלֶשֶׁן
 רָגַן הַפָּרַח הַדְּלִיקָה
 וְאֲנִי בְּמַדִּים שֶׁל צֶבֶא
 הָרִיחַ לְקַח אוֹתִי מֵעֵלָה
 וְאוֹתָהּ הוּא קָרַב לִסְפָּה
 אֲמַרְתִּי לָהּ בִּיף לַעֲשֵׂן כָּאֵן
 הִיא אֲמָרָה לִי תָבוֹאִי כָּל יוֹם

וּבֹאֲתִי לִי עַל אוֹפְנַיִם
 וּבֹאֲתִי הִרְבֵּה מְאוֹד זְמַן
 אֲמָרוּ לִי יִלְדָה זְהִירוֹת
 וְאֶהְבֵּתִי אֶת זֶה מִסְכָּן
 עִם אֵם דֵּי בְתוּךָ הַגְּרוּךְ
 וּשְׁקִיעָה שֶׁל קִיץ אֶרֶץ
 אֶהְבֵּתִי אוֹתָהּ לִפְעָמִים
 וְהִיא נִעְלָמָה לָהּ בְּתוּךָ
 חֲלוּם עַל טִיּוֹל לְצַפּוֹן
 מִטַּת מִסְג' וְגַם נֵר
 צִפְתִּי שְׁלוֹנָה בִּירְקוֹן
 וְטִבְעֵתִי עֶמֶק וּמְהַר

אֲמָא לֹא הִתְקַשְׁרָה עוֹד
 וְאֲבָא קָרָא לִי רֹזָה
 פֶּעַם הָיִיתִי אֱלוּלִי
 הַיּוֹם הֵם קוֹרְאִים לִי אֵלֶּה
 בְּסִמְטָה שֶׁל שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת
 הָעֵלִיתִי מִסֵּפֶר מַדְרָגוֹת
 אוֹפְנֵי חֲשַׁמֶּל שְׁחוּר
 וּכְרַעְתִּי בְּרֶךְ לְקִשׁוּר
 שְׁעוּל עִם לְחָה דְחַק
 בִּי לְשִׁמְיָכָה לְחִבּוּר
 הַסּוּלָלָה חֲבֵקְתִי חֲזַק
 הָאוֹפְנַיִם נוֹתְרוּ מֵאַחֲוֵר
 בְּשֵׁתִים בְּלִילָה הַפְּרַחְתִּי
 נִשְׁקִית לִילָה טוֹב לְעִבְרָם
 בְּרַבֵּעַ לְשַׁבַּע פְּתַחְתִּי
 הַדְּלֵת - הַזּוּג נִעְלַם

וְכֹלֶם חֲשַׁמְלֵי אוֹפְנַיִם
 וְכֹלֶם יִרְקִים עִם מַדִּים
 לְכֹלֶם מוֹחָאִים פֹּה כְּפִים
 לְכֹלֶם מַחְלָקִים תְּפִקִּירִים
 מִכֹּלֶם מִצְפִּים לְיוֹתֵר
 מִכֹּלֶם מִתְרַשְׁמִים בְּדַקּוֹת
 עִם כֹּלֶם אֲנִי לֹא אֶסְתַּדֵּר
 עִם כֹּלֶם מִנְצָחִים מִלְחָמוֹת
 בְּכֹלֶם אֵין מְקוּם לְהַכִּיל
 בְּכֹלֶם אֵין סִפְק בֵּינָתִים
 כְּשֶׁכֹּלֶם יַעֲמָדוּ לְתַמוּנָה
 כְּשֶׁכֹּלֶם יַחֲשָׁפוּ אֵז שְׁנַיִם
 אֶת כֹּלֶם זֶה מִמְלָא
 אֶת כֹּלֶם בְּמִלּוּי שְׁאִיפּוֹת
 שֶׁל כֹּלֶם שְׁחָשְׁבוּ שְׁעָלָה
 שֶׁל כֹּלֶם תֵּאֱנָה לְכִסּוֹת
 תַּחַת כֹּלֶם שֵׁם הַסִּנְפֵּתִי
 תַּחַת כֹּלֶם נִיחּוּחוֹת
 בְּתוֹךְ כֹּלֶם מִמְתִּין פִּיפִי
 בְּתוֹךְ כֹּלֶם נִכְבְּה הַשְׂרָפוֹת
 מֵה זֶה בְּכֹלֶל הַכֹּלֶם
 מֵה זֶה בְּכֹלֶל הָאֲחֻר
 מִי זֶה קִבַּע שְׁכֹלֶם
 מִי זֶה הַחֲבִיא הַלְחוּר
 מְתִי הַצֶּבֶא שֶׁל כֹּלֶם
 מְתִי שְׁכַלְנוּ אֶחָד
 לָמָּה כֹּלֶם תִּשְׁתַּקִּי כְּבָר
 לָמָּה תִּשְׁבִּי פֹה בְּצַד
 אֵיךְ שְׁכַלְם לֹא רָאוּ
 אֵיךְ שְׁכַתְבֵּתִי שִׁירִים
 וְכֹלֶם עִם מַדִּים שֶׁל זֵית
 עַל אוֹפְנֵי כְּסָאוֹת חֲשַׁמְלֵיִים.

שִׁירָה
 בְּחֵרְמִילוֹ
 שֶׁל חֲזִינֵל

להוביל מהלכים ציבוריים. נקודת החיוב היא כי חלף, כנראה, מעבר לנקודת האל-חזור, הזמן שבו משוררים היו מגויסים לשלטון, ושירתם שימשה לו שופר. אך ההיבט השלילי הוא כי גם מי מהמשוררים שהצליחו לזכות במעמד ציבורי מרשים, ובהערכה ציבורית או אמנותית - אינם אלא מבקרים של הקיים, לרוב ללא ניסיון לקרוא לאלטרנטיבה אמיתית. כך בשירה הפוליטית ככלל וכך בשירת הצבא.

אסקפיסטית שנמנעת מעיסוק במציאות. שירים אלה כמעט לא רלוונטיים כאן, משום שהם אינם נוגעים בפוליטי ובקונקרטי. אגב, המייצג המובהק והמפורסם ביותר של שירה אסקפיסטית מסוג זה, הוא ישראל אלירז, ששיריו ממש נמנעים מכל אמירה - קונקרטית, פוליטית או אפילו מוסרית או מטאפיזית. כאן אנו היום. בעידן שבו אין ציפייה כי הביקורת תשנה מציאות. בעידן שבו אין ציפייה כי המשורר או המשוררת יהיו רמויות ציבוריות שביכולתן